YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
26 päivänä helmikuuta 1975 *

Asiassa 67/74,

jonka Verwaltungsgericht Köln on saattanut ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

Carmelo Angelo Bonsignore, kemian alan työntekijä, Köln,

vastaan

Oberstadtdirektor der Stadt Köln (kunnallishallinnon johtaja), Verwaltungsgericht Kölnissä vireillä olevan asian Vertreter des öffentlichen Interessesin (julkisen edun valvoja) edustajan läsnäollessa,

ennakkoratkaisun ulkomaalaisten liikkumista ja oleskelua koskevien, yleiseen järjestykseen ja turvallisuuteen sekä kansanterveyteen perustuvien erityistoimenpiteiden yhteensovittamisesta 25 päivänä helmikuuta 1964 annetun neuvoston direktiivin 64/221/ETY 3 artiklan 1 ja 2 kohdan tulkinnasta,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti R. Lecourt, jaostojen puheenjohtajat J. Mertens de Wilmars ja Mackenzie Stuart sekä tuomarit A. M. Donner, R. Monaco, P. Pescatore (esittelevä tuomari), H. Kutscher, M. Sørensen ja A. O'Keeffe,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

julkisasiamies: H. Mayras,
kirjaaja: A. Van Houtte,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Verwaltungsgericht Köln on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle 30.7.1974 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 14.9.1974, ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla kaksi ennakkoratkaisukysymystä ulkomaalaisten liikkumista ja oleskelua koskevien, yleiseen järjestykseen ja turvallisuuteen sekä kansanterveyteen perustuvien erityistoimenpiteiden yhteensovittamisesta 25 päivänä helmikuuta 1964 annetun neuvoston direktiivin 64/221/ETY (EYVL, s. 850) 3 artiklan 1 ja 2 kohdan tulkinnasta.

2 Mainitut kysymykset esitettiin Saksan liittotasavallassa asuvan Italian kansalaisen tekemän valituksen yhteydessä. Tämä haki muutosta maastakarkottamista koskevaan Ausländerbehörden (ulkomaalaistoimisto) päätökseen, koska hänen oli katsottu syyllistyneen aseita koskevan lain rikkomiseen sekä kuolemantuottamukseen.

Ennakkoratkaisupyyntöä koskevassa päätöksessä todetaan, että pääasian kantaja, jolla oli laittomasti hallussaan tuliase, oli tuottamuksellaan aiheuttanut veljensä kuoleman käsiteltyään asetta varomattomasti.

Tästä syystä toimivaltainen rikostuomioistuin tuomitsi kantajan sakkoihin aseita koskevan lainsäädännön rikkomisesta.

Tuomioistuin totesi kantajan syylliseksi myös kuolemantuottamukseen, mutta ei kuitenkaan määrännyt hänelle siitä rangaistusta. Tuomioistuimen arvion mukaan rangaistus olisi olosuhteet huomioon ottaen ollut kohtuuton ja huomioon ottaen sen henkisen kärsimyksen, joka hänelle on oman varomattomuutensa vuoksi aiheutunut.

3 Rikostuomion jälkeen Ausländerbehörde määräsi asianosaisen maastakarkotuksen 28.4.1965 annetun *Ausländergesetz* (ulkomaalaislain) (Bundesgesetzblatt, Teil I, s. 353) sekä 22.7.1969 annetun lain *Gesetz über Einreise und Aufenthalt von Staatsangehörigen der Mitgliedstaaten der Europäischen*

Wirtschaftsgemeinschaft (Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioiden kansalaisten maahantuloa ja siellä oleskelua koskeva laki; Bundesgesetzblatt, Teil I, s. 927) perusteella. Nämä lait on annettu direktiivin 64/221/ETY täytäntöönpanemiseksi Saksan liittotasavallassa.

4 Verwaltungsgericht, joka käsitteli valitusta, arvioi, että tapaukseen liittyvien erityisten olosuhteiden vuoksi maastakarkotusta ei voida perustella sellaisilla erityisestävillä syillä, jotka liittyvät joko rikostuomioon johtaneisiin tapahtumiin tai pääasian kantajan nykyiseen ja ennakoitavaan käyttäytymiseen.

Verwaltungsgerichtin mukaan toimenpidettä voitiin mahdollisesti perustella yleisestävillä syillä, joita Ausländerbehörde ja julkisen edun valvojan edustaja painottivat. Ne perustuivat rikoksia ehkäisevään vaikutukseen, jonka laitonta asetta hallussapitäneen ulkomaalaisen karkotus saisi aikaan siirtolaisten keskuudessa ottaen huomioon väkivallan lisääntymisen suurkaupunkien keskustoissa.

Verwaltungsgerichtiltä on pyydetty lakien, erityisesti 22.7.1969 annetun lain 12 pykälän, soveltamista. Lait on annettu yhteisön direktiivin täytäntöönpanemiseksi ja Verwaltungsgericht arvioi, että on tarpeen pyytää yhteisöjen tuomioistuimelta tulkintaa direktiivin vastaavista säännöksistä, jotta varmistettaisiin, että kansallista lakia sovelletaan yhteisön oikeuden vaatimusten mukaisesti.

Tämän vuoksi Verwaltungsgericht on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat kaksi kysymystä:

Onko ulkomaalaisten liikkumista ja oleskelua koskevien, yleiseen järjestykseen ja turvallisuuteen sekä kansanterveyteen perustuvien erityistoimenpiteiden yhteensovittamisesta 25 päivänä helmikuuta 1964 annetun neuvoston direktiivin 64/221/ETY 3 artiklan 1 ja 2 kohtaa tulkittava siten, että niissä estetään ETY:n jäsenvaltion kansallisten viranomaisten toimeenpanema toisen jäsenvaltion kansalaisen maastakarkotus, jonka tarkoituksena on torjua muiden ulkomaalaisten tekemiä rikoksia, jotka ovat sisällöltään vastaavia tai samankaltaisia kuin se teko, josta maastakarkotettavaa on syytetty, eli yleisestävien syiden perusteella?

Tarkoittaako sama säännös sitä, että ETY:n jäsenvaltion kansalainen voidaan karkottaa maasta ainoastaan, jos todennäköisten syiden nojalla voidaan olettaa, että ulkomaalainen, joka on yhteisön jäsenvaltion kansalainen ja joka on tuomittu rikoksesta, tekee uuden rikoksen tai toimii muutoin siten, että

hän uhkaa ETY:n jäsenvaltion turvallisuutta ja yleistä järjestystä, eli erityisestävien syiden perusteella?

5 Direktiivin 64/221/ETY 3 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaan "yleisen järjestyksen ja turvallisuuden vuoksi käyttöön otettujen toimenpiteiden on perustuttava yksinomaan kyseisen yksilön omaan käyttäytymiseen" ja "rikostuomiot eivät sellaisenaan saa olla perusteena tällaisille toimenpiteille".

Näitä säännöksiä on tulkittava direktiivin tavoitteiden mukaisesti. Tavoitteena on erityisesti yhteensovittaa perustamissopimuksen 48 ja 56 artiklassa tarkoitetut yleisen järjestyksen ja turvallisuuden vuoksi käyttöön otetut toimenpiteet niin, että toimenpiteiden toteuttaminen on sopusoinnussa sen perusperiaatteen kanssa, joka koskee henkilöiden liikkumisvapautta yhteisössä ja kaiken syrjinnän poistamista perustamissopimuksen soveltamisalalla maan omien kansalaisten ja muiden jäsenvaltioiden kansalaisten väliltä.

6 Direktiivin 3 artiklassa todetaan tämän näkökohdan mukaisesti, ettei yleisen järjestyksen ja turvallisuuden säilyttämiseksi toteutettuja toimenpiteitä voida yhteisön jäsenvaltioiden kansalaisten osalta perustella muilla kuin hänen nimenomaiseen tapaukseensa liittyvillä syillä. Tämä ilmenee erityisesti artiklan 1 kohdasta, jonka mukaan "yksinomaan kyseisen yksilön oma käyttäytyminen" on määräävä seikka.

Koska henkilöiden liikkumisvapautta koskevista säännöistä poikkeaminen on poikkeus, jota on tulkittava suppeasti, on "oman käyttäytymisen" käsitteellä katsottava tarkoitettavan sitä, että maastakarkotusta voidaan perustella ainoastaan karkotettavan itsensä edustamalla uhalla yleiselle järjestykselle ja turvallisuudelle.

7 Esitettyihin kysymyksiin on sen vuoksi vastattava, että direktiivin 64/221/ETY 3 artiklan 1 ja 2 kohdalla estetään jäsenvaltion kansalaisen maastakarkotus, jos tästä karkotuksesta on päätetty sen vuoksi, että halutaan ehkäistä muiden ulkomaalaisten vastaavat rikokset, eli jos maastakarkoitus perustuu kansallisen tuomioistuimen mukaan yleisestäviin perusteisiin.

Oikeudenkäyntikulut

8 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Italian tasavallan hallitukselle ja Euroopan yhteisöjen komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi.

Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe Verwaltungsgericht Kölnissä vireillä olevassa asian käsittelyssä, minkä vuoksi Verwaltungsgericht Kölnin asiana on päättää oikeudenkäyntikuluista.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on ratkaissut Verwaltungsgericht Kölnin 30.7.1974 tekemällään päätöksellä esittämät kysymykset seuraavasti:

Ulkomaalaisten liikkumista ja oleskelua koskevien, yleiseen järjestykseen ja turvallisuuteen sekä kansanterveyteen perustuvien erityistoimenpiteiden yhteensovittamisesta 25 päivänä helmikuuta 1964 annetun neuvoston direktiivin 64/221/ETY 3 artiklan 1 ja 2 kohdilla estetään jäsenvaltion kansalaisen maastakarkotus, jos karkotuspäätöksen tarkoituksena on ehkäistä muiden ulkomaalaisten rikoksia.

Lecourt Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Donner Monaco

Pescatore Kutscher Sørensen O'Keeffe

Julistettiin Luxemburgissa 26 päivänä helmikuuta 1975.

A. Van Houtte
kirjaaja

R. Lecourt
presidentti